№ 20. КИЇВ, ЖОВТЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

На Україні в колгоспному виробництві широко запроваджується нова високоврожайна культура — чуміза.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Добро пожалувати, товаришко Чумиза!

В БОЖЕВІЛЬНІ ІМЕНІ ФОРРЕСТОЛА

Мал. С. САМУМА

— Приготуйте декілька окремих палат; не виключена можливість, що після повідомлення ТАРС до нас прибуде нова партія високопоставлених хворих.

С. МАРШАК

ВІН ЗАПІЗНИВСЬ

Забув святенний
Папа Пій
Слова писання:
«Не убий!»
І підлі злочини гестапо
Не засудив смиренний папа.
І ось тепер підняв він хрест,
Благословивши хижий трест!
Не в божий суд він вірить кличе,
А в суд американця Лінча.
Убивцям відпустив вину,
І проповідує війну,
Щоб все залить в кривавій січі
І на кострах середньовіччя
Ізпопелить єретиків...

Він запізнивсь на сім віків!

Переклад Д. БІЛОУСА.

Здоровенькі були!

ДРУГИЙ ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ЗІНЬКІВСЬКОЇ РАЙРАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ, ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, П. В. ГЕРАСИМОВУ

Здоровенькі були, Петре Васильовичу!

Як же Вам не соромно, шановний? Минуло майже три місяці з тих пір, як ми написали Вам листа (див. Перець № 15), а Ви ні пари з вуст. Ай, ай, ай, як не хороше! Повірте, що ми були кращої про Вас думки. Ми були переконані, що Ви людина партійна і по-партійному сприймете критику Перця на Вашу адресу. Більше того, ми тішили себе надією, що Ви з усією пристрастю і принциповістю, властивими кожному чесному радянському працівникові, обрушитесь проти порушників Статуту сільськогосподарської артілі, наведете строгий порядок в районі, а тоді вже з чистою совістю напишете: «Да, Перче, правильно ти мене критикував. Не втаю, був гріх. З превеликим милосердям ставився я до хапуг різних калібрів і рангів, ласих до колгоспного добра, а надто — до рогатої і безрогої артільної живності, як правильно відзначалось у твоєму дружньому «Здоровенькі були!» Запевняю, що не поздоровиться тепер всякому, хто посміє простягти руку до громадської власності. Будь певен, так вдаримо по руках, що не забуде до нових віників»... І так далі в цьому ж плані.

Але ми прикро помилялись. У Вас за душею, як виявляється, не виявилось ні партійності, ні принциповості, ні благородної непримиренності до ворогів колгоспного ладу. Дрібненька у Вас виявилась душенька, обивательська. Критику в пресі Ви сприйняли, як особисту образу, й розгнівались не на жарт. Подумати лишень! Герасимова, Петра Васильовича, голову виконкому райради, пупа всея землі Зіньківської насмілились привселюдно критикувати! Йому, Герасимову, Петру Васильовичу, дерзновенно закинули, що він захищає порушників колгоспного статуту!

У Ваших грудях заклекотіло, закипіло, як у кратері діючого вулкана. Очевидці запевняють, що це були вже не груди. Це вже було вмістилище кровної образи, пекельної люті і несамовитого гніву, які здавалось, ось-ось вирвуться на поверхню з шипінням і тріском і спопелять все навколо.

— Знайти того, хто писав у Перець, виявити зловмисника по почерку! — наказали Ви працівникам райвідділу зв'язку. Але як виконаєш цей грізний наказ, коли лист давно в редакції? І послідувала тоді зв'язківцям хитромудра «директива»:

— Прослідкувати й негайно доповісти мені, на чиє ім'я прийде гонорар з Перця! (І хто б сказав, що в голови Зіньківського райвиконкому така мудра голова! Бач, до чого додумалась!).

Розшуки автора, — це дике, нечуване в нашій дійсності явище, — увінчались успіхом. Як тільки на пошту прийшов грошовий переказ з видавництва, Вам одразу доповіли прізвище, ім'я й по батькові сількора, його домашню адресу. Ми ще не знаємо домашньої адреси, прізвища, ім'я й по батькові того працівника райвідділу зв'язку, який так самовідано виконував Вашу особисту «директиву» (встановленням цих анкетних даних хай займуться слідчі органи), але нам достеменно відомо, що Ваше ображене самолюбство вимагає розплати. Всю Вашу істоту зараз хвилює одна проблема: з якого боку атакувати сільського кореспондента, щоб міцніше вдарити по ньому? Он воно як!

Дивіться, Петре Васильовичу, щоб ця «проблема» та не наробила Вам клопоту, бо незавидна рольголови райвиконкому, який пнеться виступати в ролі затискувача критики й самокритики. Людині в такій незавидній ролі, повірте, дуже легко пересісти з райвиконкомівського крісла на менш зручну меблю, що зветься в народі лавою підсудних...

З цього приводу ми й вирішили написати Вам другого листа.

Відповідайте!

Кланяйтесь і вітайте свого дружка з райвідділу зв'язку!

Од щирого серця,

від Вашого ПЕРЦЯ.

Іноземний гумор

ЗАОКЕАНСЬКА ФІЗКУЛЬТУРА

«СТРШЕЛ» (Софія)

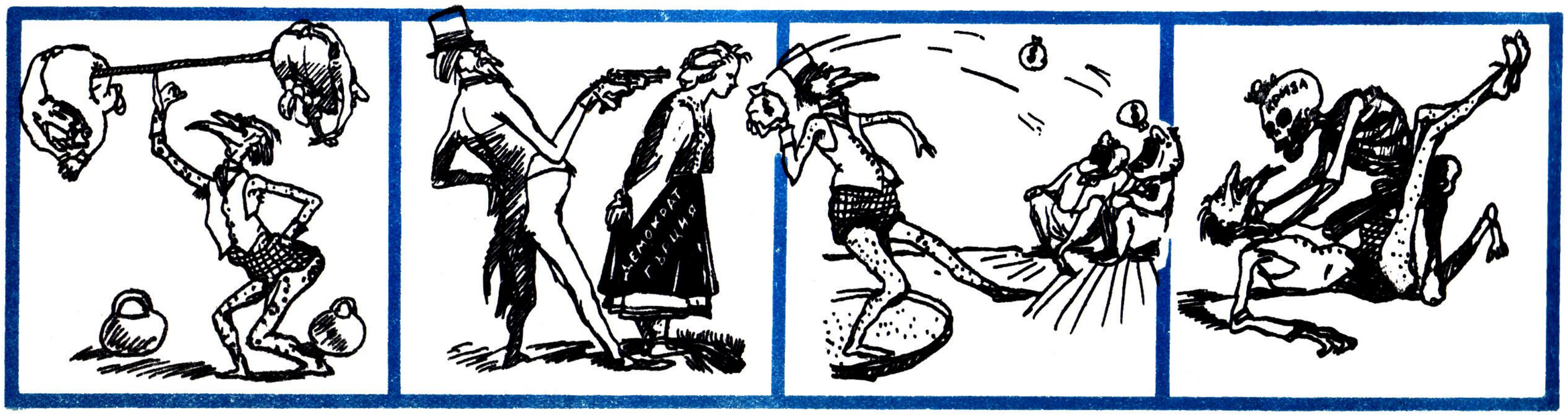

Важка атлетика. Стрільба з пістолета. Штовхання ядра. Американська боротьба (кетч).

ПРО ВИЇДЕНЕ ЯЙЦЕ

Почалося майже за Гоголем: до Харкова прибув ревізор Є. Т. Мартинюк. Мартинюка відрядили з республіканської контори інкубаторних станцій ревізувати Харківську інкубаторну станцію. Він привіз з собою два чемодани. В одному було 200 штук протухлих курячих яєць. Другий — порожній.

Оскільки ревізію він провадив документальну, — будемо говорити мовою документів.

«Після закінчення ревізії, — повідомляє завгосп станції Баглаєнко, — я особисто запакував у коморі яйце в кількості 400 штук у два чемодани. Яйце було видане без оформлення документів. Коли я спитав у комірниці Орлової, чому так багато і без оформлення, вона мені заявила, що це для *ревізора*» (курсив наш. — П. Л.).

Сортувальниця Орлова розповідає: «Ревізор привіз з собою 200 штук яєць, які я обміняла на свіжі і, крім того, видала ще 200 яєць...».

Поки йшла ревізія, — керуючий Харківською обласною конторою інкубаторно-птахівничих станцій Степан Євграфович Кравчук не знаходив собі місця. Він бомбардував директора Гайдара записками: «І. І.! (що значить — Іван Іванович). Хай негайно прийде ваш бухгалтер. Напишіть, як з упаковкою яйця!».

Яйця були запаковані й вивезені в Київ. В знак подяки за послугу, — ревізор Є. Т. Мартинюк «не помітив» кричущих зловживань.

Подаровані яйця, очевидно, засліпили очі ревізору Мартинюку Є. Т., і через це він не побачив, що за поточний рік директор інкубатора Гайдар і головбух Тетяна Доценко списали «непридатних для інкубації» 56 тисяч штук яєць. Цими яйцями розпоряджався вже сам керуючий обласною конторою Степан Євграфович Кравчук...

«Іване Івановичу! — так починається перший том записок керуючого Кравчука. — Відпустіть т. Спектору (інспектору «Харенерго») за готівку 100 (сто) штук яєць і зробіть обов'язково, щоб удруге він не приходив. С. Кравчук».

Решта записок теж не відзначається зльотом думок. Важливо обрати ціль — кому дати. І... скільки дати, щоб удруге не приходив! Працівникові с.-г. банку Корженерову (корисна людина!) 200 яєць. Діячеві обласного управління сільського господарства Фіш (мила людина!) 200 яєць. Інструкторові обкому КП(б)У Божкові (на всякий випадок!) 150 яєць Кореспондентові газети «Соціалістична Харківщина» Якубі (небезпечна людина!) 150 яєць. Якимось Розенбергу, Ротенбергу, Франкліну, Шапіро, Сокольському, Мізгеру — по 200 яєць. Та проте, страшнішої за ревізора Мартинюка Є. Т. не було людини, бо лише його Кравчук оцінив в 400 штук яєць! Великому ревізору — велика яєшня!

Яйця виїли корисні або небезпечні для Кравчука люди. Ось чому не вилупилися на Харківському інкубаторі 39.000 курчат та каченят.

Що ж вилупилося на Харківському інкубаторі?

Проглянувши наряди на роботи по відновленню інкубатора, мимоволі вигукнеш: «Не вір очам своїм!» І дійсно:

Наряд № 1. Пишеться: бутівка фундаменту інкубатора. 7 чоловік. 1500 карбованців. (Читай: штукатурно-столярні роботи на квартирі Кравчука Степана Євграфовича).

Наряд № 2. Пишеться: кладка цегли для інкубатора. 3 чоловіки. 1700 карбованців. (Читай: улаштування водопроводу на квартирі Кравчука Степана Євграфовича). І т. д., і т. ін.

Щоб догодити «рідній людині» Степану Євграфовичу, директор інкубатора Гайдар І. І. і головбух Тетяна Доценко витратили на обладнання квартири Кравчука 13.300 карбованців.

Як бачимо, недарма так хвилювався керуючий Степан Євграфович Кравчук, щоб яйця для ревізора республіканської контори Мартинюка Є. Т. були ретельно запаковані.

Ніхто не скаже, що ця історія не варта виїденого яйця, бо яйця, виїдені Кравчуком та йому подібними, коштували державі — говорячи кругло — 60.000 карбованців!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Нещодавно в парламенті Колумбійської республіки зчинилася кровопролитна бійка між представниками ліберальної і консервативної партій, які відрізняються одна від одної точнісінько так, як відрізняється чорт жовтий від чорта чорного.

Як пишуть газети, дальший розвиток «демократичних» суперечок між лібералами й консерваторами загрожує колумбійському народові новим лихом, бо й ліберали, й консерватори є вірними холуями долара.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

(З газет).

ДЕБАТИ В КОЛУМБІЙСЬКОМУ ПАРЛАМЕНТІ

perec-ua.
perec-ua.

ВАЖКА ЗАДАЧА

Керівники «Укркнигокультторгу» та органи народної освіти погано планують завезення підручників. Приміром, для одеських міських шкіл завезено зайвих 3 тисячі підручників з граматики російської мови. В цей же час у багатьох школах Ізмаїльської, Миколаївської та Херсонської областей досі невистачає цих же книжок.

(З листа до редакції).

Мал. ВЕ-ША

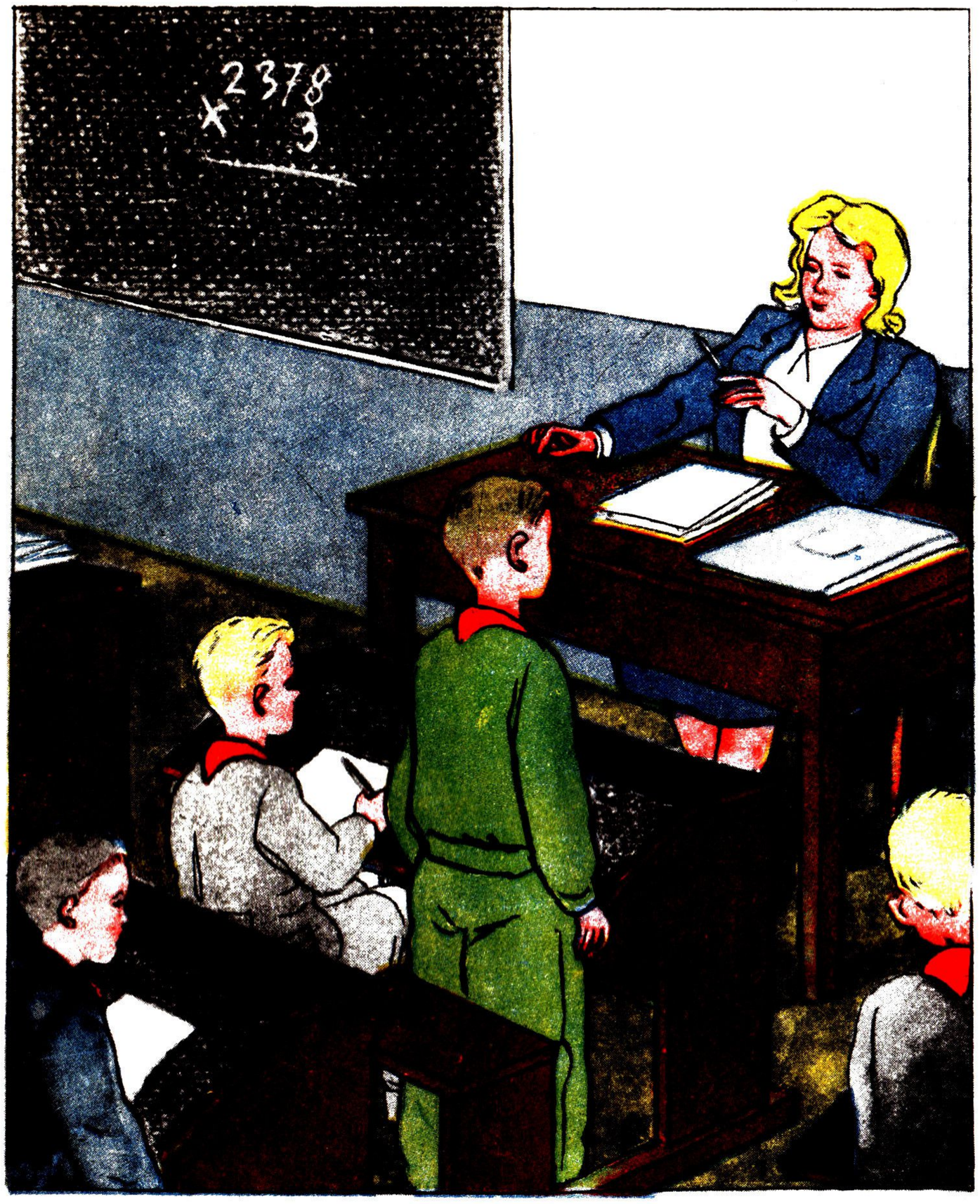

— Допоможіть, діти, розв'язати таку задачу: як розподілити 57 підручників з географії між 39 учнями?

— Ми не знаємо. У нас ще нема підручників з арифметики.

ВИСТАВКА шкодоробства

ШКІРЯНІ ПИРОГИ

Біда, як пироги та стане швець ліпити...

А саме цією невдячною справою — виготовленням шкіряних пирогів зайнята шевська майстерня Долинської артілі «Своя праця» (Кіровоградська область).

На всі скарги, що взуття, яке виходить з артілі, позбавлене будь-яких форм, завідуючий майстернею т. Філоненко неодмінно відповідає:

— Нам ніколи фасони наводити, ми виконуємо план.

«Виконуючи план», завідуючий шевською майстернею ліпить свої пироги навіть із такої шкіри, яка через день-два вже починає розлазитись.

Із шкіри лізе т. Філоненко, щоб потрапити на нашу виставку.

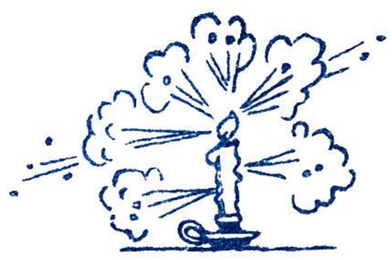

ГРІЄ, ТА НЕ СВІТИТЬ

Перед нами складне завдання — висвітлити якість свічок житомирської артілі «Хімпром». Судячи по відгуках споживачів, ця продукція не світить, а тільки гріє, вганяючи людину в десятий піт.

Свічки тріщать, шкварчать, стріляють і гаснуть, коли їм, свічкам, забагнеться. Такими якостями наділила їх артіль «Хімпром».

Голові артілі Є. Т. Вайнерману вже не раз нагадували про дивні примхи його свічок, але, як запевняють, це допомогло не більше, як мертвому свічка.

АНЕМІЧНІ ЛЯЛЬКИ

Увечері на її рожевому личку ще грала весела усмішка, а вранці вона вже лежала з одірваною головою. В документі, що був при ній, значилося: «Лялька. К Г-9—27—68, 27 УП.48»

Та навіть і ці кілька знаків дали можливість з'ясувати, що своєю появою на світ Ляля зобов'язана т. Ребчинському — директорові Київського художньо-галантерейного промкомбінату. Більш того, доведено, що на совісті т. Ребчинського — сотні таких же знівечених ляльок. Свою свіжість вони зберігають лише на полицях магазина, а, потрапивши до рук дітей, ляльки зразу ж починають розпадатися на частини.

Ще й досі це браконробство легко сходить т. Ребчинському з рук. Та можна не сумніватися, з цими іграшками він дограється!..

«Дихнуть всі люди —
буря буде».
Китайське прислів'я.

— Як дихнуть на повні груди
Мільони трударів, —
Кажуть люди —
Буря буде,
Що розвіє ворогів.

Так і сталось: розмітає
Грізна буря гоміндан.
Сіяв вітер він в Китаї —
Жне сьогодні ураган.

Славне військо — під Кантоном.
Нездоланні сили ті,
Бо на прапорі червонім
Сяють зорі золоті,
Бо очолює ту силу
У боях Мао Цзе-дун,
Бо країна закипіла
І вирує, як бурун,
Бо вже воля — у Пекіні
В молодій своїй красі.

* * *

В Білім домі — пики сині;
Захлинаються від піни
Мікрофони бі-бі-сі.

Зрозуміло! Кожен знає,
Чом так Трумену пече:
Чан Кай-ші товчуть в Китаї —
Піт із Трумена тече.

Утікають чан-кай-шата,
Мов оглушені мішком,
Натирають биті п'яти
Горезвісним порошком.

Дух спускає — пропадає
Забіяка Чан Кай-ші.

* * *

Визволителів Китаю
Ми вітаєм від душі:
— Бийте наволоч погану,
Щоб і слід од неї зник,
Щоб лишився з гоміндану
Дядьку Саму чан кай-пшик!

П. КРИВОРІЖЕЦЬ.

Перчиця...

ЗАГСало

ГРИМАЙЛІВСЬКИЙ ЗАГС (Тернопільська область) останнім часом перетворився на справжній заготівельний пункт. Тут приймають молоко, сало, масло, сир, сметану. Приймають груші, яблука, півнів і гусаків.

Жителі Гримайлова і вивіску «ЗАГС» розшифровують тепер уже по своєму. Один читає: «ЗАГ-Сало», другий — «ЗАГ-Сир», третій — «ЗАГ-Сметана», в залежності від того, хто який «подарунок» сюди приносить. Прийом продуктів провадить дуже досвідчена в цьому ділі завідуюча ЗАГС'ом Сівакова.

Часто біля цього «заготпункту» можна спостерігати таку картину. Стоїть черга. Одна жінка тримає гусака, друга — качку. Гусак з качкою, звісно, пориваються в ЗАГС не для реєстрації шлюбу, пориваються вони для того, щоб життям своїм заплатити за ту довідку, яку, нарешті, видасть Сівакова їхнім господаркам.

Поміж жінок протискується молодий чолов'яга з тяжкою ношею на плечах.

— Пропустіть мене, будьте ласкаві, без черги, бо набридло вже цього мішка з яблуками на спині держати! — просить він.

— Це ж за віщо вона, Сівакова, так дорого бере?

— За метрику для дитини.

В черзі на здачу продуктів майже ніколи не буває ніяких сварок, чи то штовханини. Не буває тому, що поруч міститься районна міліція, яка не тільки спостерігає, а, як видно, і «підтримує» цей порядок.

«ТАК, ТАК, ТАК!»

ОДНОГО осіннього вечора молодь артілі імені Будьонного (Лосинівський район, Чернігівська область) одчинила двері свого клубу й була вражена такою картиною. На клубній сцені походжали незвичайні «артисти»—качки, гуси, кури. Стояли, піднявши носи вгору, кабанці, лежали на підлозі льохи, з кутка в куток бігали жваві поросята.

— В чому справа? Ферма сюди переселилася, чи що? — здивувались хлопці.

А гусак у відповідь із сцени:

— Еге ж! Еге ж!

— Невже правління колгоспу таку дурницю зробило? — дівчата скрикнули.

А качур у відповідь із сцени:

— Так, так, так!

— Невже тут будуть стійла для льох?

А льохи у відповідь:

— Ох, ох, ох!..

Відтоді і досі охають у клубі льохи, гегочуть гусаки.

— Скажіть, ви звільнете нам клуб? — питає молодь у голови колгоспу. А голова повторює, мов той качур: «Так, так, так!» А клубу «так» і досі не звільняють.

Є у м. Вінниці їдальня № 5. У цій їдальні так брудно, що її по праву можна назвати розсадником мух і павуків.

(З листа до редакції).

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

— Ви хоч би павутиння позмітали!

— Ну, що ви!? Ми павуків оберігаємо, вони мух знищують.

Вашінгтонські гробокопателі

Як повідомляє газета «Уніта», вашінгтонська фірма «Чембер і син» рекламує свої послуги в таких патетичних тонах: «Навіщо вам нудитись на цьому презренному світі, коли ми готові урочисто поховати вас лише за 25 доларів і 13 центів!»

У двері квартири, яку займає скромний службовець містер Бембі, хтось владно постукав.

— Увійдіть! — гукнув містер Бембі, дивуючись з пізніх відвідин.

Увійшов солідний, вгодований джентльмен в чорному і з таким пісним лицем, що містер Бембі прийняв його за проповідника.

— Старший агент похоронної контори «Чембер і син»,— з гідністю відрекомендувався гість.

Містер Бембі занімів од здивування.

— Тут немає покійника,— нарешті вимовив він.

— Зараз немає, але буде,— спокійно заперечив старший агент похоронної контори. — Чи не знайдеться у вас чогось випити?

Містер Бембі подав відвідувачеві склянку води.

— А міцнішого, — поморщився агент,— немає? Скажімо, скляночки віскі?

— Моє утримання дозволяє мені вгамовувати спрагу лише водою, — признався містер Бембі.

Старшчй агент похитав головою.

— Вам, я бачу, живеться несолодко,—сказав він, підвівши очі до стелі. — Життя ваше, якщо так можна висловитись, сповнене тривог, сумнівів, надій, що не збулися, і розбитих ілюзій.

— Власне кажучи...— наважився заперечити містер Бембі.

— Ні слова! — перебив його вгодований джентльмен, підносячи вгору пальця, на якому виблискував масивний золотий перстень у вигляді черепа.— Я все знаю! Знаю, як важко вам гнутися під тягарем земного буття. Ви одинока людина, без зв'язків, загублена у вирі нашого грішного світу. Дозвольте висловити вам моє найглибше співчуття...

— Дякую вам,— встиг сказати містер Бембі.

— Але,— продовжував агент без запиночки,— який сенс у співчутті ближнього твого, якщо воно не підкріплюється діловою порадою?

— Маєте рацію,—визнав Бембі,—який сенс?

— А тому,—підвищив голос старший агент,— я ставлю питання руба. Що прив'язує вас до життя? Навіщо вам нудитись на цьому презренному світі, якщо ви не маєте змоги перехилити щодня дві-три скляночки віскі?

— Воно, звичайно, так,— погодився містер Бембі,— але все ж... знаєте...

— Я й кажу: ідіть з життя! — загримів джентльмен.— Скиньте з себе тягар кайданів земного існування! Вам п'ятдесят років...

— П'ятдесят два,— поправив містер Бембі.

— Тим гірше! Чого ви досягли протягом цього довгого життя? Ви не зуміли розбагатіти, бо у вас немає ділової хватки. Ви навіть не змогли завести сім'ю. Вас чекає безпритульна старість... безробіття...

— Що ж ви порадите? — спитав містер Бембі, якого чомусь зовсім не схвилювали слова старшого агента похоронної контори.

— Я пропоную вам пристойно й недорого покинути цей світ і — вручити своє бренне тіло фірмі «Чембер і син». Ми поховаємо вас з відповідною урочистістю всього лише за 25 доларів і 13 центів. Можу вас запевнити — ви будете цілком задоволені.

— Поховати?!. Мене?! жахнувся містер Бембі.— Але ж я ще живий!..

— Цієї хвилини — так, — лагідно відповів похоронний проповідник. — Але після того, як ми дійдемо до ділової угоди... До речі: наша фірма не вимагає при цьому ніяких формальностей. Вам лише доведеться згадати в листі, що ви вручаєте своє тіло фірмі «Чембер і син»...

Скромний містер Бембі раптом став тигром.

— До чортів! — закричав він, і сам не впізнав свого голосу. — Провалюйте, містер гробокопатель! Вручайте самі своє бренне тіло землі! Можете, навіть, взяти за компанію з собою містера Чембера і його сукиного сина! А я збираюся жити довго і діждатися кращих часів, коли безробітним будете ви і шеф вашої фірми!

— Он як! — заволав старший агент. — Я вас зрозумів! Ви — червоний! Але я готовий заплющити на це очі: справа над усе! Схаменіться, поки не пізно. Всього лише за 25 доларів і 13 центів! Ніяка інша фірма...

Містер Бембі стиснув кулаки і рішуче рушив назустріч вгодованому джентльмену.

— Виносьте свої ноги звідсіль! Я сподіваюся, що ви раніш мене покинете цей світ: вам загрожує смерть від ожиріння!

Старший агент фірми «Чембер і син» спритно шмигнув у двері і щодуху затупотів зі сходів...

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

П. ГЛАЗОВИЙ

Гопак з коровою

Ілюстрації ГРІ-гор'єва

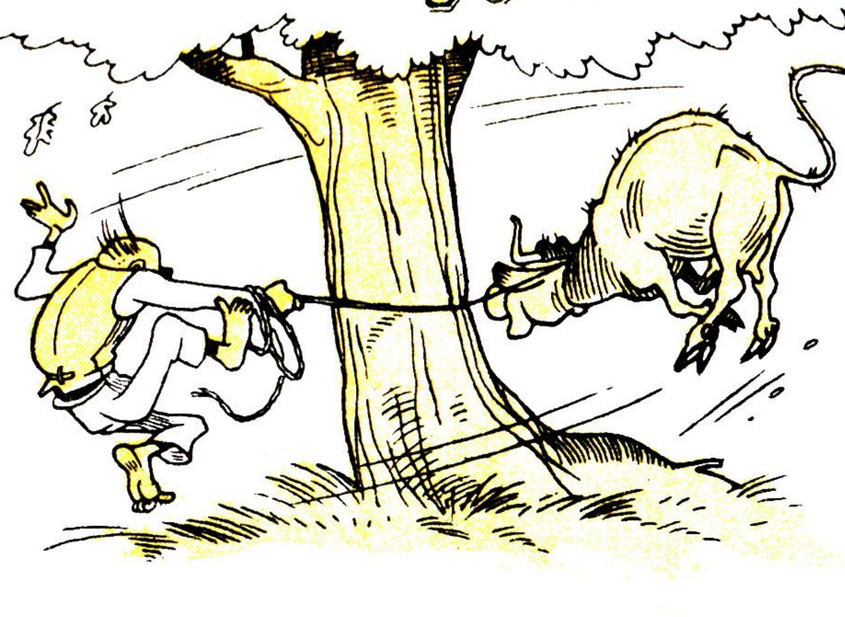

Веселилась, танцювала
Молодь біля клубу —
Аж земля кругом стогнала, —
Подивитись любо!

Раптом просто із-за рогу
Прошуміла на дорогу,
Як буран, корова,
Чорна та здорова.

А за нею —
Стриб-скік
На мотузці чоловік,
І летить він босий,
І простоволосий,
По калюжах,
Рівчаках,
На ногах
І на боках,
То підскочить,
То впаде,
Аж земля
Під ним гуде!

Кругом клуба,
Кругом дуба,
А від дуба — зразу вбік! —
Закрутились,
Завертілись
Та корова й чоловік.

Біля клуба — мішанина:
— Де це бачена така
Чудернацькая картина,
Щоб корова і людина
Танцювали гопака?!

Покрутилась,
Пострибала
Та корова — й почухрала
До корівні, мов стріла,
Й чоловіка потягла.

Хлопці швидко — до людини:
Не скалічило бува?
Перед ними чуха спину
Сам колгоспний голова,
Обтирає з лоба піт,
Мацає коліна,
В реп'яхах увесь живіт,
У грязюці спина.

В голови Панька Опенька
Корівчина вже старенька.
Забажалося Опеньку
Мати кращу, молоденьку,

Він опівдні у неділю
Взяв корову у артілі
(Шоб не втнула «Мура» штуку,
Він налигача на руку
Намотав тоді, як треба!)
І повів у двір до себе.

На подвір'ї ж у Опенька
Та корова молоденька
Підняла хвоста трубою
І Опенька за собою
До артілі «понесла» —
Аж земля кругом гула!

Ось тому він так гарненько
Гопака садив дрібненько

Біля клуба,
Кругом дуба,
І плигав через рови;
Ось тому Панько Опенько
Полетів із голови.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

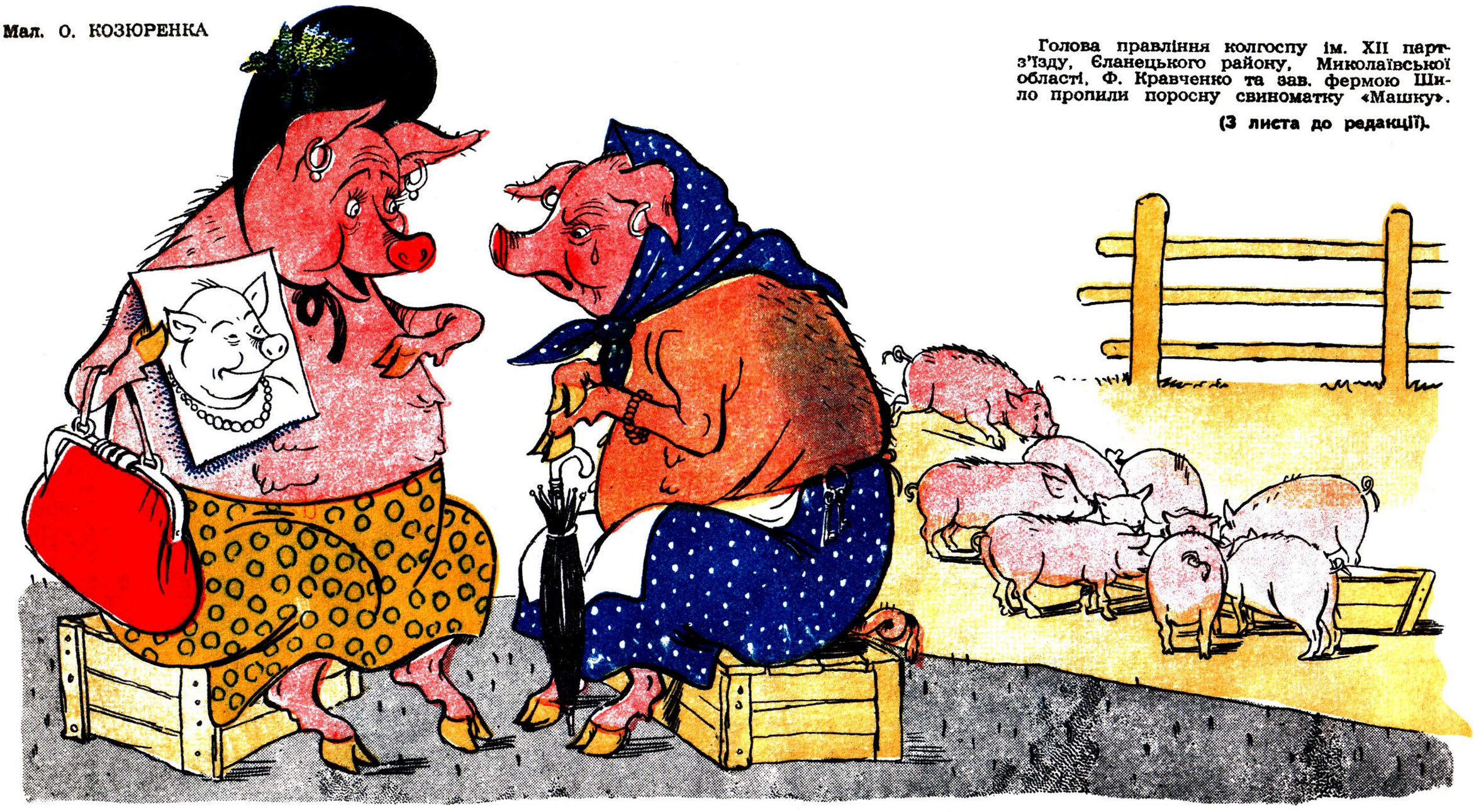

Голова правління колгоспу ім. XII парт-з'їзду, Єланецького району, Миколаївської області, Ф. Кравченко та зав. фермою Шило пропили поросну свиноматку «Машку».

(З листа до редакції).

— Була така хороша свиноматка, та через горілку пропала.
— А хіба вона пила?
— Ні, її пропили...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У місті Шостка (Сумська область) є районні і міські добровільні товариства сприяння армії і авіації. Але керівники міста не воліють добровільно сприяти цим організаціям: відвели їм дві поганеньких кімнати — працюйте, як знаєте...

Посприяй, Перче керівникам міста.

Може після твого сприяння вони почнуть сприяти добровільним товариствам сприяння армії і авіації і створять найближчим часом сприятливі умови для їх роботи.

Г. ПАПКО,
ст. інспектор-льотчик
Сумського обл. ДТСАВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Торік в колгоспі «Червоний колос» Ново-Архангельського району був споруджений ставок. Лише на те, щоб загатити греблю, витрачено понад 2000 трудоднів.

Недавно голові колгоспу Крамареві дуже рибки захотілось і вирішив він спустити із ставка воду.

Так і зробив. Спустив воду, а за водою пішла і гребля, і 2000 трудоднів. Улов був чималий: три коропи по кілограму кожен і десятків зо три дрібної рибки.

На тому припинилося існування нашого колгоспного ставка.

Як бачиш, Перче, не одна тика вода греблі рве. Рвуть греблі і надмірно завзяті любителі рибки.

С. ПИЛИПОВИЧ.

Кіровоградська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Директор Київської 91-ї середньої школи В. С. Приймачок рік тому почав по сумісництву виконувати обов'язки... прибиральниці фельдшерської школи, яка міститься в будинку 91-ї школи.

Цікаво, однак, що із всіх загальновідомих обов'язків прибиральниці В. С. Приймачок ретельно виконує лише один — одержує щомісяця 260 карбованців.

Чи не здається тобі, Перче, що мітла в руках цієї людини аж ніяк не є ознакою чистоплотності.

В. МЕЛЬНИК.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Давно колись людині, у якої була тісна хата, радили поселити в хаті телицю, козу, пару ягнят. Пожити разом із ними місяць-два у хаті, а потім виселити, — і хата одразу стане просторішою.

Нині за цим прикладом діє адміністрація шахти 32/33. Була у нас добра їдальня, її закрили ще навесні і втиснули всіх у маленьку їдаленьку шахтобуду. Доводилося, йдучи на роботу, по 2—3 години затримуватися в їдальні — так там нас обслуговували. Але й цю, прямо скажемо, погану їдальню як закрили в червні на ремонт, так і ремонтують її ще й досі.

Адміністрація, очевидно, гадає, що коли нас, шахтарів, продержати з півроку на сухому пайку, тоді найпоганіша їдальня здаватиметься нам рестораном першого розряду.

Робітники шахти: НЕКРАШЕВИЧ, БАБАРИКОВ, МАТВІЙЧУК, ЯЦИК, ПРОТАСЕВИЧ.

Б.-Антрацитівський район,
Ворошиловградська область.

КОНКУРС ПЕРЦЯ

Редакція журналу «ПЕРЕЦЬ» і Спілка радянських художників УРСР оголошують відкритий конкурс на кращі сатиричні і гумористичні твори.

У конкурсі можуть брати участь письменники, художники, а також усі читачі ПЕРЦЯ.

На конкурс слід надсилати:

Оповідання, памфлети, фейлетони, гуморески (написані прозою і віршами), байки, пародії, пісні, епіграми й карикатури (графічна техніка не обмежується) — на актуальні внутрішні або міжнародні теми.

За кращі твори встановлюються такі премії:

ОДНА ПЕРША ПРЕМІЯ

За оповідання, фейлетон, памфлет	5000 крб.
За карикатуру	4000 крб.
За байку, пародію, пісню	2000 крб.
За епіграму	1500 крб.

ОДНА ДРУГА ПРЕМІЯ

За оповідання, фейлетон, памфлет	3000 крб.
За карикатуру	3000 крб.
За байку, пародію, пісню	1250 крб.
За епіграму	750 крб.

ДВІ ТРЕТІХ ПРЕМІЇ

За оповідання, фейлетон, памфлет	1500 крб.
За карикатуру	1500 крб.
За байку, пародію, пісню	750 крб.
За епіграму	500 крб.

Крім того, встановлюються дві премії по 500 крб. за кращу тему — підпис до карикатури.

Літературні твори й карикатури на конкурс надсилати на адресу: **м. Київ, Коцюбинського, 7, редакція журналу «Перець» з написом: «НА КОНКУРС»**

Найцікавіші літературні твори й карикатури в процесі конкурсу друкуватимуться в журналі й оплачуватимуться звичайним порядком.

Журі конкурсу — редакційна колегія журналу **«Перець»** і від Художнього фонду УРСР: **С. Григор'єв, К. Заруба, В. Литвиненко** та **С. Раєвський.**

Останній строк надсилки матеріалів на конкурс — 31 грудня 1949 р.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 14 було вміщено фейлетон під заголовком «Не сумуйте...» В ньому говорилося, що головний бухгалтер Шрамківського цукрокомбінату т. Бондарева з відома директора комбінату т. Афоніна ще в минулому році обміняла свою непродуктивну корову на кращу радгоспівську корову «Рекордистку».

Як повідомив редакції керівник Полтавського цукробуряктресту т. Коломієць, він, «...запропонував Бондаревій негайно повернути «Рекордистку» радгоспові, що і було зроблено».

Але, вельмишановний тов. Коломієць! Невже Ви досі не зрозуміли, що розбазарювачів державної власності та тих, хто їм потурає, мало по-дружньому «підправляти». Їх треба притягати до найсуворішої відповідальності!

* * *

Редакція одержала листа про те, що начальник Устинівського райвідділу МВС т. Колос незаконно придбав мотоцикла.

При перевірці факт підтвердився. Управління Міністерства внутрішніх справ по Кіровоградській області за незаконні дії наклало на т. Колоса суворе адміністративне стягнення.

А ПЕРЕЦЬ НЕСОГЛАСНИЙ

ПОЧНЕМО просто з виписки з «Постанови» помпрокурора Охтирського району, Сумської області, від 8 березня 1948 року. Ось ця виписка:

«Вбачаючи у вчинках колишнього голови Мошенської сільради Гапко М. М. і секретаря сільради Корабельського М. Г. склад карного злочину, що виявився в незаконному обшуку і вилученні зерна й грошей в господарстві Колодяжного Я. Г., але беручи до уваги, що це було ще в 1945 році і що як Гапко, а також і Колодяжний вже покарані тим, що їх знято з роботи, — порушувати карну справу тепер недоцільно».

Так ухвалив помпрокурора т. Золотарьов.

Прокурор Охтирського району т. Луговий на цьому написав «Согласен».

А «Перець» на цьому всьому пише: «Несогласний».

І ось через що.

Коли розшифрувати постанову Охтирського помпрокурора й розказати про все «своїми словами», трапилося ось що.

Голова Мошенської сільради Гапко із секретарем Корабельським вдерлися в хату до інваліда Колодяжного Я. Г. (який, за похилим віком, звільнений від податків, і під виглядом податку загарбали у Колодяжного 126 кг. зерна і 5.800 крб. грішми.

Після всіх скарг і клопотань дідові Колодяжному повернули 50 кг. зерна і 2000 крб. грошей, а решта — 76 кг. зерна і 3.800 крб. грошей «зникли»...

На нашу думку, Гапко й Корабельський вчинили злочин, а за це не тільки знімають з роботи, а й судять.

Помпрокурора т. Золотарьов у постанові пише, що Гапко в 1946 р. вибув невідомо куди, і через це пояснень од нього зажадати не можна було.

Ми допоможемо Охтирській прокуратурі. М. М. Гапко живе й працює на Пархомівському цукрозаводі, за 18 кілометрів од Охтирки, а Корабельський і досі працює секретарем Мошенської сільради.

БАТУРИНСЬКІ РИБАЛКИ

У БАТУРИНІ есть річка Сейм, у Сеймі есть риба.

Але, крім річки Сейму і риби в Сеймі, у Батурині есть нарслідчий В. І. Мурий і заступник райуповмінзагу Оксінь Д. Я.

Есть іще в Батурині і браконьєри-рибалки Семен Купрій, Микола Ходько, Кирило Кошко, Федір Брагинець та інші — всього 8 чоловіка, які мають невода на 50 сажнів завширшки.

Браконьєри ловлять рибу, продають її на базарі, і нікого не боятьсся, бо на чолі їхньої «артілі» стоять оті самі нарслідчий Мурий і заступник уповноваженого Оксінь.

І нічого з ними не зробиш.

Зловили їх на гарячому, поклали на невід печатку, а Мурий і Оксінь зірвали печатку.

Мурий каже: «Ловіть, хлопці, — далі мене ця справа не піде, бо я нарслідчий».

Оксінь каже: «Я — начальник заготівель! Заготовляй, хлопці!»

Подали на браконьєрів до суду, а суддя на запитання, коли буде слухатися справа, відповідає:

— Справу передано слідчому...

А слідчий — Мурий!

Браконьєри до того вже розперезалися, що один із них (Данильченко) побив рибінспектора.

І все їм сходить з рук!

А ми тут, у Перці, чули, що в Батурині есть і прокуратура, і райвиконком, і міліція...

Невже їм риби не шкода?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап **ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО,** О, МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (175) (на украинском языке). Підписано до друку 15. X. 1949 р. Формат 70×100 см. 1 друк. арк.

БФ 03403. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3768. Тираж 50 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. КУКРИНІКСИ

ОСТАННЄ СЛОВО АМЕРИКАНСЬКОЇ ТЕХНІКИ.